

Коли черевик упав їй на коліна, з нього ще стирчала нога.

Жінка з вереском злетіла вгору. Кривава маса на мить невагомо зависла в повітрі, перш ніж її засмоктало у велетенську дірку у фюзеляжі літака. Проходом, поряд із її сидінням, повзла стюардеса й криком нагадувала пасажирам, щоб вони надягнули кисневі маски.

Білл спостерігав за всім цим із задньої частини літака.

Пасажирка з черевиком аж ніяк не могла чути того, що кричала юна стюардеса. Вона, мабуть, узагалі нічого не чула після вибуху. З обох її вух струменіли дві тонкі цівки крові.

Ударна хвиля підкинула тіло стюардеси в повітря та кинула його на підлогу — голова з кучерявим руським волоссям приземлилася, вогко плямкнувши. Дівчина якусь мить лежала нерухомо, поки літак не пішов у стрімкий штопор. Ковзаючи проходом, стюардеса намагалася намацати металеві стійки під пасажирськими сидіннями. Учепившись в одну з них тремтливими руками, вона спробувала втриматися попри стрімке падіння літака. А коли перевернулася набік, ноги її злетіли в повітря й зависли там.

Літаком розлетілися уламки, папір і одяг, ноутбук, бляшанка з газованою водою. Дитяча ковдрочка. Здавалося, наче всі опинилися всередині торнадо.

Білл простежив за її поглядом уздовж салону літака... і побачив небо.

Сонце лило на них своє проміння крізь широкий отвір, який іще тридцять секунд тому був дверима аварійного виходу на крилі. Інша бортпровідниця щойно зупинялася там, щоб зібрати сміття.

Білл дивився, як старша руда бортпровідниця всміхнулася, узяла вбраною в рукавичку долонею порожню пластянку, викинула її до мішка... а тоді за одну вибухову мить зникла. Цілий ряд зник. Борт літака зник. Білл ширше розставив ноги, коли лайнер загойдався в повітрі зліва направо, вочевидь, більше не в змозі утримувати рівний курс. «*Авжеж, штурвал*», — подумав чоловік. Мабуть, хвіст було цілковито зруйновано.

Над головою русявої бортпровідниці з гучним клацанням розчахнулося кілька полиць. Багаж повипадав, несамотово розлітаючись кабіною. Велика рожева валіза на коліщатках вистрілила вперед, і її засмоктало в отвір. Вилітаючи назовні, вона влучила у фюзеляж і відірвала ще шмат шкіри на літаку. Оголені каркаси і стрінгери¹ склалися в ґратку людської інженерної думки на тлі небес. За розхльостаними дротами та сичанням жовтих і помаранчевих іскор проступали поодинокі хмарки. Білл примружився, подивившись на сонце.

Літак опустився достатньо, щоб бортпровідниця на підлозі змогла звестися на коліна. Чоловік спостерігав, як вона бореться з неслухняним тілом. Витягнувши ногу вперед, дівчина виявила, що стегнова кістка стирчить крізь шкіру. Кліпнувши кілька разів у бік закривавленої рани, вона продовжила повзти салоном.

— Маски! — крикнула, щосили тягнучи себе проходом до задньої частини літака, та голос майже розчинився в оглушливому ревінні вітру.

---

¹ Поздовжній елемент силового набору літального апарата.

Дівчина подивилася вгору на чоловіка, який хапав руками кисневі маски. Упіймавши одну, він спробував натягнути її на обличчя, але порив вітру вихопив маску в нього з рук — шматок пластику з еластичними зав'язками закрутився в повітрі.

Сірий туман заповнив кабінку бурхливою імлою з уламків та хаосу. Металева пляшка для води пролетіла салоном і зацідила в обличчя розтягнутої на підлозі бортпровідниці. З носа враз заструменіла кров.

— Його застрелили! Мого чоловіка! Допоможіть!

Білл глипнув на жінку, яка гамселила кулаками по позбавленому життя тулубу свого чоловіка. Із двох невеличких дірочок у чолі на очі та щоки збігали червоні цівки. Бортпровідниця відкинула з обличчя кучері та схопилася за бильця крісла, щоб ближче подивитися на пасажира.

Це були не кулі. А заклепки з обшивки літака.

Лайнер несамовито завібрував, і підлога почала здіблюватися. Білл відчув, як совається все під ногами. Замислився, чи витримає корпус. Прикинув, скільки в них залишилося часу.

Бортпровідниця знову поповзла вперед, обпершись рукою на темну пляму на килимі тієї ж миті, коли Білл відчув сморід сечі. Дівчина підвела погляд на пасажира на сидінні біля проходу. Він шоковано витріщився на неї, біля ніг розпливалася калюжа.

— Льоду, — застогнав хтось.

Бортпровідниця обернулася. Білл подивився на пасажира з іншого боку проходу, котра витягнула до дівчини руки з якоюсь м'ясистю грудкою. Бортпровідниця зіщулилася. Знизу було чудово видно, що підборіддя і шия пасажира залиті багряною кров'ю.

— Льоду, — повторила жінка, і з її рота вихопилася кривава хвиля. Це був її язик.

Білл озирнувся через плече на затильну стінку, дивлячись, як смикається на вітрові кабель інтеркому, до якого повзла бортпровідниця. Перевів погляд на інший бік невеличкої кухні. Третя бортпровідниця купою лежала на підлозі поряд із поваленою коробкою із соком. Чоловік повернув голову вбік, розглядаючи помаранчеві бульбашки, що вже змішувалися з червоною калюжею навколо її тіла.

Русява дівчина нарешті дотягнулася до кінця проходу, до її форми причепилися пакетики з цукром та вершками. Вона витягнула руку, але миттю відсмикнула її.

Шлях їй заблокувала пара чорних вечірніх черевиків.

Бортпровідниця підвела погляд. Лежачи під ногами в Білла, закривавлена й переламана, вона розтулила рота, але не витиснула із себе жодного слова. Чоловікова краватка тріпотіла на вітрові. Двигуни несамовито заверещали на них обох, ніби прагнули, щоб бодай що-небудь відбулося.

— Але якщо ви... — затнулася бортпровідниця, дивлячись угору на Білла. На її обличчі з'явилось усвідомлення зради. — Хто керує літаком, капітане Гоффмане?

Білл різко вдихнув, наче збирався відповісти, але не зміг. Кинув погляд углиб літака на зачинені двері кабіни. *«Мені слід було сидіти з протилежного боку»*.

Білл перестрибнув через бортпровідницю і помчав проходом до носової частини літака. Біг чоловік щодуху, однак здавалося, що швидше він мчить, то дужче віддаляються двері. Навколо верещали люди, благаючи його зупинитися та допомогти їм. Він продовжував бігти. Двері чимдалі віддалялися. Капітан заплющив очі.

Тіло врзалося у двері без попередження, череп гупнувся в міцну поверхню. Позадкувавши, чоловік обхопив голову руками. У запамороченні намагався збагнути, як потрапити до запечатаної кабіни, та на думку нічого не

спало. Він молотив у двері кулаками, аж поки руки не заніміли.

Задихаючись, Білл позадкував, щоб копнути двері ногою, аж раптом почув клацання.

Двері відімкнулися та розчахнулися. Білл кинувся всередину.

Кнопки майже на кожній поверхні кабіни спалахували червоними і бурштиновими попередженнями. Гучна несамоविता сирена верещала, ще дужче посилюючись у невеликому приміщенні. Чоловік опустився на своє місце ліворуч — у капітанське крісло.

Він щосили намагався зосередитися на екрані перед собою, поки літак смикався, розкидаючи навкруги числа. Хоч куди кинь оком — повсюди червоні вогні. Кожна кнопка, кожен важіль, кожен екран волали до нього.

У вікні дедалі стрімкіше наближалася загрозлива земля.
«Берися до роботи», — наказав собі Білл.

Руки витягнулися вперед. І заціпеніли.

«Хай йому грець, ти — капітан. Тобі слід прийняти рішення. Час спливає». Комп'ютерний голос кілька разів наказав йому збільшити висоту.

— А як щодо несиметричної тяги?

Білл повернув голову. У кріслі другого пілота стелув плечима його десятирічний син Скотт. Він був убраний у піжаму із сонячною системою. Ноги хлопчика не діставали до підлоги.

— Можеш спробувати, — додав малий.

Білл подивився на свої руки. Пальці відмовлялися рухатися. Просто висіли в повітрі.

— Ну, гаразд. Тоді спробуй складний шлях. Пірни вниз і втримай курс за допомогою швидкості.

Обернувшись, Білл побачив, що тепер у кріслі влаштувалася його дружина. Схрестивши руки на грудях, вона

криво посміхнулася йому. Завжди так робила, коли обое знали, що вона має рацію. Господи, яка ж вона розкішна.

Білл щодуху спробував поворушитися і зробити бодай щось — аж піт покотився шиєю. Однак тіло залишалося паралізованим від страху. Від жаху, що вибір буде хибним.

Керрі нахилилася вперед, заклала за вухо пасмо волосся і поклала долоню чоловікові на коліно.

— Білле, уже час.

Тіло різко випросталося, і чоловік задихнувся. Крізь шпарину між шторами похилими смужками на ліжко розміру кінг-сайз лилося місячне сяйво. Гоффман оглянув кімнату в пошуках миготливих попереджень. Прислухався, чи не почує сирени, та лише десь на вулиці брехав сусідський пес.

Білл видихнув і опустив голову на руки.

— Знову те саме? — запитала з другого боку ліжка Керрі.

Він мовчки кивнув у темряві.

РОЗДІЛ 1

Тріпнувши ковдрою, Керрі розгладила зморшки рукою. Аромат щойно скошеної трави привернув її погляд до вікна. Сусід із протилежного боку вулиці витер обличчя краєм футболки і з грюкотом закрив смітник, наповнений скошеною травою. Тягнучи контейнер на заднє подвір'я, він помахав рукою автівці, що проїхала повз, і музика з неї зникла вдалині. Позаду Керрі у ванній кімнаті вимкнувся душ.

Жінка вийшла з кімнати.

— Ма, можна мені вийти у двір?

Біля підніжжя сходів, тримаючи машинку на дистанційному управлінні, стояв Скотт.

— Де твоя... — почала була Керрі, спускаючись униз. І урвала фразу.

Немовля заповзло до кімнати, волого плямкаючи губами. Потягнувшись до братової ноги, Еліза схопилася за його шорти, щоб підвестися, — її маленьке тільце ледь помітно здригалося від спроб знайти рівновагу.

— Гаразд, ти поклав свій посуд до мийки?

— Ага.

— Тоді можна, але тільки на десять хвилин. Повертайся, перш ніж тато поїде, гаразд?

Хлопчик кивнув і побіг до дверей.

— Ні, — гукнула йому назирці Керрі, вмощуючи Елізу на стегно, — черевики!

Несподіване немовля через десять років після народження першої дитини спочатку приголомшило їх. Але родина

з трьох швидко навчилася жити вчотирьох, а Білл із Керрі збагнули: різниця у віці означала, що старший брат може допомогти з дрібничками штибу подивися-за-малою-поки-я-вдягнуся-і-застелю-ліжко. Після цього життя зробилося цілком стерпним.

Керрі саме витирала зі стільчика для годування залишки батату й авокадо, коли почула, що відчинилися вхідні двері.

— Ма? — заволав Скотт. У його голосі вчувалося занепокоєння.

Поспіхом обігнувши ріг, вона побачила, що син роздивляється якогось незнайомого чоловіка. У незнайомця, що вже стояв на ганку, був переляканий вигляд, а його рука застигла на півдорозі до дверного дзвінка.

— Привіт, — сказала господиня, пересуваючи немовля на друге стегно й непомітно влаштовуючись між сином і чоловіком. — Чим можу допомогти?

— Я з *CalCom*, — пояснив незнайомец. — Ви телефонували з приводу вашого інтернету?

— Ой! — вигукнула Керрі, відчиняючи двері ширше. — Авжеж, заходьте.

Жінка зіщулилася, соромлячись своєї першої реакції та сподіваючись, що незнайомец не помітив її.

— Перепрошую, техніки ніколи не приходили до мене вчасно, годі вже й казати про завчасно. Скотте! — гукнула вона до сина, котрий уже крутився в кінці під'їзної доріжки. — Десять хвилин.

Хлопчик кивнув і чкурнув геть.

— Я Керрі, — відрекомендувалася жінка, зачиняючи двері.

Технік опустил валізу зі своїм приладдям на підлогу біля порогу, і Керрі помітила, як він оглянув вітальню. Високі стелі і сходи на другий поверх. Зі смаком підбрані меблі